

Οι μεγάλοι έρωτες του Παπαμιχαήλ (του γιάννη, του καθηγητή παντείου... μην μπερδευτούμε) δεν ξεχνιούνται...

575

ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΚΑΙ
ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ ΠΗΓΑΙΝΟΥΝ
ΧΕΡΙ ΧΕΡΙ

Vol 2

Το τέλος μιας ακόμα ενδοκαπιταλιστικής διαμάχης, γνωστής και ως «ψυχρού πολέμου», βρήκε το ελληνικό κράτος και τα αφεντικά του για άλλη μια φορά με την πλευρά των νικητών. Αυτό τους έλυνε τα χέρια να διεκδικήσουν μερίδιο στη μοιρασιά και δικαίωμα ζωής και θανάτου πάνω στις ζωές των ηττημένων προλετάριων (γιατί κατά βάση τα αφεντικά τους μια χαρά πλούτισαν οργανώνοντας τις διάφορες μαφίες). Η εισαγωγή και εγκατάσταση στο βαλκανικό έδαφος ελληνικών στρατευμάτων και επιχειρήσεων, σήμαινε τη δημιουργία αξιώσεων όχι μόνο πάνω στα εδάφη αλλά και πάνω στα σώματα των βαλκάνιων, σήμανε την απόπειρα ελληνοποίησης των Βαλκανίων. Μια απόπειρα που τότε γινόταν με τη συνδρομή των tanks και τότε με τη συμβολή των banks (ελληνικός ιμπεριαλισμός δε λέγεται αυτό;). Όσο για τους πρόσφυγες αυτού του πολέμου; Βρέθηκαν ανοχύρωτοι/-ες μπροστά σε μια ελληνική κοινωνία που είχε τον αέρα του νικητή, που είχε γίνει καταναλωτική και ζητούσε αρρωστημένα όλο και περισσότερα, που είχε μετατραπεί σε μικροαστική. Οι «μεμονωμένες περιπτώσεις» ήταν ο κανόνας. Τί να πρωτοθυμηθεί κανείς; Τις δολοφονίες μεταναστών στα σύνορα και στην επαρχία, τους βασανισμούς στα αστυνομικά τμήματα, τους βιασμούς, την καταναγκαστική πορνεία, τη «μαύρη» εργασία, τις απελάσεις για να μην πληρωθούν τα μεροκάματα; Ο κανιβαλισμός σε όλο του το μεγαλείο. Ναι, έτσι στηρίχτηκε ο εκσυγχρονισμός και η ανάπτυξη, έτσι έγιναν οι ολυμπιακοί αγώνες, έτσι η Ελλάδα έγινε η Αμερική των Βαλκανίων.

Κι έτσι προκύπτει ένα εύλογο ερώτημα: γιατί οι φασίστες κάνουν ότι θίγονται από έναν ξεκάθαρα ρατσιστικό νόμο; Για 2 βασικούς λόγους. Αφενός γιατί μπαίνουν στη θέση των διαμορφωτών της «πολιτικής ζωής του τόπου» και επιδιώκουν να κερδίσουν κοινωνικό έδαφος, κι αφετέρου γιατί αποτελώντας το ένα άκρο στο δίπολο των καθεστωτικών θέσεων κάνουν το επίμαχο νομοσχέδιο να μοιάζει προοδευτικό και φιλομεταναστευτικό. Σ' αυτόν τον κανιβαλισμό οι παραπάνω καθηγητές μας έχουν πάρει θέση και έχουν πάρει από καιρό. Ενώ λοιπόν πολλοί καθηγητές μας ξεστομίζουν απίστευτες μπουρδες στις αίθουσες διδασκαλίας και μετατρέπονται σε πανελίστες στα τηλεπαράθυρα, ενώ αρκετοί απ' αυτούς μέσα από έρευνες και ινστιτούτα συμβάλλουν (με το αζημίωτο φυσικά) στην οικονομική και στρατιωτική διείδυση της «ελλαδίτσας» και των συμμάχων της σε χώρες του τρίτου κόσμου και στα βαλκάνια δημιουργώντας πλήθος προσφύγων (βλ. την μπροσούρα « τάνκς, banks και think tanks » που κυκλοφόρησε από το αντιεξουσιαστικό στέκι παντείου τον Ιούνιο του 2008), κάποιοι άλλοι με το κύρος που τους δίνει ο ακαδημαϊκός τους ρόλος και τους αφαιρεί η στάση της ζωής τους, εμφανίζονται ως το διανοητικό κομμάτι του εθνικισμού και προσπαθούν να δώσουν άλλοθι στις δολοφονίες, τα πογκρόμ και την υποτίμηση των μεταναστών. Εμείς απ' την πλευρά μας δε θα περιμένουμε κάποια διαφορετική απάντηση από κάποιο κομμάτι των ακαδημαϊκών, αλλά θα απαντήσουμε στο βαθμό που μας αναλογεί μένοντας συνεπείς στη θέση και τη συνείδησή μας.

Και όσο και αν κάποιοι εν μέσω κρίσης μας καλούν σε εθνική ενότητα βλέποντας πίσω απ' αυτήν εθνικούς υπαίτιους, εμείς γνωρίζοντας πως εθνική είναι η ενότητα των δολοφόνων, πως εξυπηρετεί τα συμφέροντα των αφεντικών και αναλογιζόμενοι πως δεν είμαστε μόνοι, έχουμε να πούμε:

**Ακούστε το βαλά βεφτίλες πατριώτες
στην εθνική ενότητα είμαστε ηρόδοτες**

στο λόγυλο // stekipanteios.espin.net
αντλεξουσιαστικό στέκι παντείου // του γιάλινου

Στην επόμενη ενδοκαπιταλιστική διαμάχη που βρίσκεται ακόμα σε εξέλιξη με την ονομασία «πόλεμος ενάντια στην τρομοκρατία», που τα στρατόπεδα είναι υπό διαμόρφωση και που τα θύματα συνεχώς αυξάνονται, το ελληνικό κράτος και τα αφεντικά του έχουν πάρει ήδη θέση. Ο ελληνικός στρατός στο Αφγανιστάν και ο ελληνικός στόλος στη Σομαλία για την πάταξη της «πειρατείας», εξυπηρετούν μια χαρά τα συμφέροντα των ντόπιων αφεντικών. Και εδώ η συνταγή είναι η ίδια. Απ' τη μια στρατιωτική και οικονομική διείσδυση και απ' την άλλη στυγνή εκμετάλλευση των μεταναστών που δημιουργεί αυτή η διείσδυση. Με δυο λόγια όσοι και όσες γλιτώσουν τις βόμβες και τις σφαίρες των ελλήνων και των συμμάχων τους, σα μόνη λύση έχουν τον ξεριζωμό. Αλλά και αυτό είναι λίγο. Κι αν ύστερα από τις ταπεινώσεις και τους εξευτελισμούς, δεν είναι ανάμεσα στα διαμελισμένα απ' τις νάρκες πτώματα στα σύνορα ή στους πνιγμένους στη μεσόγειο, η ελληνική φιλοξενία τους υποδέχεται είτε με τον εγκλεισμό τους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, που κατ' ευφημισμό αποκαλούνται «κέντρα κράτησης μεταναστών», είτε με τη στυγνή εκμετάλλευσή τους σωματικά και σεξουαλικά.

Και όμως, για κάποιους οι νάρκες, οι δολοφονίες στα σύνορα και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών φαίνεται πως δεν αρκούν. Προτείνουν λοιπόν στο κράτος σκληρότερα μέτρα ενάντια στη «λαθρομετανάστευση» και φτάνουν στο σημείο να καλούν το λαό «να πάρει την κατάσταση στα χέρια του» (πογκρόμ δε λέγεται αυτό;). Ποιοι είναι αυτοί; Φασίστες κάθε αποχρώσεως. Στη συγκεκριμένη περίπτωση το κείμενο με αυτά τα αιτήματα προέρχεται από την «**Πανελλήνια Επιτροπή Αγώνα για τον Έλεγχο της Λαθρομετανάστευσης (ΠΕΑΕΛ)**» και έχει τον ευφάνταστο τίτλο «όχι στην εθνική αποδόμηση και τον εποικισμό της Ελλάδας» που σύμφωνα με τους συντάκτες του θα οδηγήσει το νομοσχέδιο της κυβέρνησης για την ιθαγένεια. Πρόκειται για ένα κείμενο εθνικιστικό – ρατσιστικό, με παραληρηματικό ύφος, που κινείται ανάμεσα στη συνωμοσιολογία και την παράνοια με κλίση προς τη δεύτερη. Δε θα καθόμασταν να ασχοληθούμε με αυτές τις μπουρδες. Έλα όμως που αυτοί που υπογράφουν το κείμενο προσπαθούν να του προσδώσουν κύρος επικαλούμενοι την ιδιότητά τους. **Όχι αυτή του εθνικιστή – φασίστα, αυτή είναι ολοφάνερη, αλλά την επαγγελματική τους, σαν «άνθρωποι του πνεύματος (!;)».** Ανάμεσά τους δε θα μπορούσαν να λείπουν και πανεπιστημιακοί.

Και ποιά έκπληξη! Στις πρώτες θέσεις φιγουράρουν ξανά δυο καθηγητές του Παντείου. **Ο γνωστός μας τηλετουρκοφάγος Νεοκλής Σαρρής και ο μη εξαιρετέος Γιάννης Παπαμιχαήλ,** «γέννημα θρέμμα» του Μάη του '68 με κλίση προς τον Απρίλη του '67. Αξιοσημείωτο πως και οι δυο τους είχαν συμμετάσχει το Μάιο του 2009 σε παρουσίαση βιβλίου με τίτλο «εθνοκτονία εν εξελίξει, η Ελλάς στο επίκεντρο της νέας τάξης» (όχι, δεν ανακάλυψαν κάποια νέα κοινωνική τάξη), ενώ ανάμεσα στο κοινό τους που το αποτελούσαν φασίστες κάθε απόχρωσης, βρισκόταν

και ο Ζαφειρόπουλος που τον Απρίλη του 2006 είχε ηγηθεί καταδρομικής επίθεσης χρυσαυγитών στο Πάντειο με αποτέλεσμα το μαχαίρωμα φοιτητών. Φαίνεται πως τους ένωσαν τα κοινά τους ενδιαφέροντα.

Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Πόσους αφορά το νομοσχέδιο για την ελληνική ιθαγένεια που σύμφωνα με τους συντάκτες του κειμένου προωθεί «την αδιάκριτη πολιτογράφηση και ελληνοποίηση των πάντων»; Στην πράξη μερικές μόνο χιλιάδες από τα εκατομμύρια των μεταναστών που ζουν, εργάζονται και πέφτουν θύματα εκμετάλλευσης στην Ελλάδα. Στην ουσία όμως, με τους όρους και τους περιορισμούς με τους ποίους θέτει, το νομοσχέδιο αφορά πολύ λιγότερους. Μια απλή ανάγνωση του νομοσχεδίου το αποδεικνύει.*

Αφού λοιπόν το νομοσχέδιο δεν αφορά παρά μόνο ελάχιστους μετανάστες και σίγουρα όχι το πιο υποτιμημένο και γι' αυτό πιο αποδοτικό για τα ελληνικά μικρά και μεγάλα αφεντικά κομμάτι, ποια είναι η χρησιμότητά του; Ουσιαστικά αρνείται την αναγνώριση του οποιουδήποτε δικαιώματος στη μεγαλύτερη μάζα των μεταναστών, με σκοπό τη διαίωνιση της θέσης τους στον πάτο του κοινωνικού – ταξικού βαρελιού, ώστε να είναι πιο εύκολα εκμεταλλεύσιμοι. Παράλληλα, καθιστά έναν ολόκληρο γραφειοκρατικό και παρά - αστυνομικό μηχανισμό υπεύθυνο για την πιστοποίηση της ένταξής τους στην ελληνική κοινωνία, για τον χαρακτηρισμό τους ως «νόμιμων» ή «παράνομων» και άρα κατάλληλο για «λάδωμα» και εκβιασμούς. Επίσης, το ελληνικό κράτος χρησιμοποιεί την τεχνική του καρότου της απόκτησης της ιθαγένειας για να πείσει τους μετανάστες για υπομονή απέναντι στο μαστίγιο της εκμετάλλευσης και της λεηλασίας της ζωής τους.

Στην πράξη λοιπόν το νομοσχέδιο, με το ύπουλο τέχνασμα της «ιθαγένειας», ταυτίζει την «ελευθερία» και τα όποια δικαιώματα εντός της ελληνικής επικράτειας με την «ελληνικότητα». Έτσι αρνείται οποιοδήποτε δικαίωμα στους μετανάστες που ζουν και εργάζονται εδώ. Με το πρόσχημα της «παρανομίας» τους, νομιμοποιεί την παράνομη εκμετάλλευσή τους. Δεν αποτελεί μόνο επισφράγιση του «δε θα γίνεις Έλληνας ποτέ», πράγμα ίσως καλύτερο αν αναλογιστεί κανείς πόσο καθάρματα έχουν γίνει οι ελληνοί. Αναγνωρίζοντας τα δικαιώματα του υπηκόου αυτού του κράτους μόνο σε όσους έχουν ελληνική ιθαγένεια **αποτελεί διακήρυξη του «θα είσαι πάντα κατώτερος».** Στην πράξη αρνείται οποιοδήποτε δικαίωμα στο πιο υποτιμημένο κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας. Γιατί είπαμε, η «παρανομία» των μεταναστών είναι κερδοφόρα. Όχι μόνο τους κάνει πιο φτηνούς (και τόσο πιο εύκολα αξιοποιήσιμους και κερδοφόρους όσο περισσότερο μειώνεται η αξία της ζωής τους), αλλά συντηρεί και γιγαντώνει ένα ολόκληρο πλέγμα μαφιών που πλουτίζει από αυτήν την παρανομία (κύκλωμα διακίνησης, σωματεμπορίας, παράνομης εργασίας) μετατρέποντας ένα ολόκληρο κράτος και μια κοινωνία σε νταβατζή.

Χαρακτηριστικό αφισάκι της επιτροπής που φιγουράρουν τις υπογραφές τους ο Παπαμιχαήλ και ο Σαρρής, τους οποίους μάλλον θα άρμοζε να “βολέψουμε” σε καταστάσεις για τις οποίες σφυρίζουν αδιάφορα: σε βάρκα μεσοπέλαγα, σε στρατόπεδο συγκέντρωσης, στην πείνα, στους βιασμούς, στους εξευτελισμούς, να τους σημαδεύουν με το όπλο στο κεφάλι...

* Ενδεικτικά, για τη νομιμοποίηση των μεταναστών απαιτούνται 7 χρόνια συνεχόμενης εργασίας με ένσημα, δηλαδή εργασιακούς όρους που πλέον ούτε ένα μεγάλο κομμάτι του ντόπιου εργατικού δυναμικού δεν διαθέτει. Παράλληλα, έστω και μια πλημелληματική καταδίκη για αντίσταση κατά της αρχής (που μοιράζεται με το τσουβάλι από τους μπάτσους ακόμα και μετά από μια κοινότυπη προσαγωγή) συνιστά την άμεση παρανομοποίηση των μεταναστών. Αυτό σημαίνει ότι ακόμα και παιδιά που μελλοντικά (μετά τα 18) θα δικαιούνται την ιθαγένεια μπορεί οι γονείς τους να έχουν απελαθεί. Κι όλα αυτά τα μέτρα, μέσα σε μια συνθήκη που όλο και περισσότεροι νόμιμοι μετανάστες εκπίπτουν της νομιμότητας εξ αιτίας της πολιτικοοικονομικής συγκυρίας.